

Drie dagen

Eerder verscheen van Nina Roos bij De Harmonie

Neem op

NINA ROOS

Drie dagen

De Harmonie Amsterdam

Woensdag

Vincent

‘Ik heb goed nieuws pop, het is wild vlees. Nee dwaas, dat dingetje onder mijn oksel, de dokter gaat ervan uit dat het onschuldig is, hij stuurt het voor de zekerheid op naar een lab. Voor de zekerheid. Harder? Hij stuurt het op, hij snijdt het vleesje vrijdag weg en dan stuurt hij het op naar het lab. Ja, het jeukt nog als een tierelier, wat? Jij zei dat het groeide. Hoe ik me voel? Ik voel me prima. Nee hij heeft nog niets weggesneden, als jij nou even ophoudt met dat geritsel dan kan ik je misschien verstaan, schijnt de zon daar wel? Vertel, in welk werelddeel zit je? Je klinkt alsof het al pimpeltijd is, luister ik hang op, heb mijn borrel nog voor de boeg en ik ben al anderhalf uur aan het zoeken naar waar ik die speech heb opgeslagen, weet jij dat toevallig nog? Nu hoor ik ook je ruis niet meer Isa, geniet ervan, ik ga rijden, spreek je later.’

Vincent voegt in op de ringweg.

Juist, aan de kant met je dikke Dacia, klinkt als een uit de hand gelopen bloem, wie rijdt nou zo’n drama, mensen, daar gaan we, tippelaar op de tweede rijbaan, slakken rijden helemaal rechts. ‘Goed dat u er niet aan heeft gezeten,’ zei de dokter. Men wil er nog wel eens zelf in gaan

snijden. Vraag ik netjes waarom en waarom ik, waarom nu en waarom daar, haalt het heertje zijn schouders op, moduletje zo nodig zwijgen gevolgd zeker, gassen of naar rechts Roversje, heel goed, en niet kijken alsof ik je stoute zoon ben, trek je voorhoofd glad, had Janine nou een of ander Thais kind ingehuurd voor de catering? Sunee, Sumalee, hopen dat ze niet met van die kleine klotenhapjes komt, Vincent wacht, luister even: *bitterballen zijn tijdloos maar wij denken toch veel verder?* Wachten en luisteren Janine? Omdat je zo'n lachebekje bent, ik heb alvast flink geluncht, ho, ho steek je poot uit als je afslaat kut, ah kijk aan, er kan een lachje vanaf, en nou doortrappen. De speech, waar zitten we, weer iets zo vernuftig opgeslagen dat ik het niet kan vinden, onder speech lijkt me toch, nieuws, nee, bureaublad, agenda, niet nee, nergens, gassen mensen, goed uit het hoofd dan, even zien: inzet, marktwerking, Levi, klappen, drank, wie heeft überhaupt de aankleding geregeld, nu zit ik toch weer te krabben, wat zei de arts nou? Dat zo'n vleesje spontaan of na een verwonding ontstaat, laten we er maar van uitgaan dat het spontaan ontstaan is, wie weet voel ik me tien keer fitter als die vent het stukje wegsnijdt, letten we op mensen, het is groen, moet ik toeteren of bewegen we zelf?

Vincent rijdt naar zijn bedrijf, parkeert en loopt naar binnen. Hij bekijkt de aankleding, eet een aangeboden viskoekje, hangt zijn jas op in zijn kantoor en loopt de heren-wc in. Vincent spoelt zijn mond, maar zorgt ervoor dat hij zo min mogelijk water doorslikt. Zijn vrouw Isabeau heeft hem ervan overtuigd dat je bij kraanwater totaal niet weet wat je drinkt, dat je door de meeste flessen bronwater heen kunt kijken en

zo kunt voorkomen dat je stukjes of vlokken doorslikt. Sinds ze het woord vlokken in de mond heeft genomen drinkt hij alleen nog water uit doorzichtige flessen en bestelt buitenshuis uitsluitend drank in flesjes. Vincent loopt heen en weer in de gang en denkt na over een openingszin. Zijn telefoon gaat.

‘Daar zijn we weer, ja, ik versta je, ik hoor bestek. Ik ben op de zaak. Wat? Om vijf uur, nee Beau er zijn geen vrouwen, trouwens, als je in de buurt was geweest had je ervoor gekozen wat anders te doen, dus ik snap je opgewonden stemmetje even helemaal niet, ho, ho, nee bij jou krioelen blote body’s om je heen, hou op, ik weet niet hoe laat het daar is, maar je klinkt al aardig geëmotioneerd, ben je alleen? Donkerblauw, jij zei dat blauw rust uitstraalt, jawel dat heb je tegen me gezegd, heel vaak anders staat dat me niet bij, wat zeg je? Nee ik heb geen reservekieren bij me. Beau, luister, ik moet me gaan opladen. Ik spreek je vast nog. Dag.’

Vincent trekt zijn jasje omlaag, probeert zich de anekdote te herinneren die hij in zijn speech had verwerkt, sluit zijn ogen een paar seconden en loopt naar de centrale hal waar hij stipt om vijf uur achter een lessenaar gaat staan.

‘Heren en die twee dames,’ zegt hij en hij wijst naar de tweede rij. ‘Het is een gedenkwaardige middag vandaag. Vijfentwintig jaar VOCHTWERING COMPLEET vieren we, hier, in onze gerenoveerde hal. Is het niet fantastisch geworden? Applaus voor de bedenker, ik zie je zitten Peter, klasse. Luister: vochtproblemen en vooral het gewone woonvocht blijven big business, de markt is sterk in beweging, ontwikkelingen gaan razendsnel

en daar heb ik, hebben we uitstekend op ingespeeld. Innovatieve producten, onderzoek, onze persoonlijke manier van klantenwerving, ik heb gezien dat jullie stuk voor stuk net dat extra stapje doen waardoor V.C. zo heeft kunnen groeien. Chapeau. Het inzetten van een breed scala aan werknemers heeft zijn vruchten afgeworpen. Dat is niets voor niets. Met een beetje ventilatiewerk en isolatie kom je er tegenwoordig niet meer, men wil meer en wij bieden meer, we gaan door, vijftwintig jaar en we groeien. Juist, applaudissee maar vast, zo dadelijk open ik de bar, maar eerst even dit: ik wil van deze gelegenheid gebruikmaken om Levi te feliciteren met zijn tienjarige jubileum. Levi sta gerust op, Janine heeft bloemen voor je en een envelop. Mijn gelukwensen, ook voor je vrouw. Allemaal, een groot applaus voor Levi van der Molen. Goed, ik zeg altijd kort houden en dan houd ik het ook kort, mensen, daar is de bar, proost!’

Vincent klapt in zijn handen, buigt. Iedereen die kan staan staat op, de werknemers in rolstoelen applaudiseren harder. Vincent maant iedereen tot drinken met een zwaai van zijn rechterarm en loopt op de bar af. Er klinkt soulmuziek. Met een glas witte wijn in zijn hand bekijkt hij wie er het eerste bij de bar is.

Waarom, leg uit Vince, waarom mag ik niet mee? Omdat je jonge zijspoortje komt? Hé. Hoor je me? had Isabeau gezegd. Het moment om haar in te lichten over de borrel had hij zo lang mogelijk uitgesteld. Ze was tipsy en vrolijk die avond, op slag werd ze dronken en vals. Vincent bleef drie dagen lang tussen de bedrijven door uitleggen dat er alleen mannen komen, dat vrouwen weinig begrijpen van vocht dan wel van oplossingen daarvoor. Isabeau laste twee zwijgdagen in en deelde op dag

drie mede dat ze ten tijde van de borrel een tripje naar de zon wilde maken met of zonder vriendin. Vincent kijkt op zijn telefoon. Zijn vrouw heeft hem twee foto's gestuurd van haar gezicht tegen dat van haar vriendin Bernice aan. Op de achtergrond is een roze wand te zien. *Top!* schrijft Vincent, schiet een plaatje van zijn hal en stuurt dat terug.

Een aantal werknemers verlaat het pand, hij bedenkt dat zijn vrouw moe terug zal komen en dat hij zich onder zijn personeel moet begeven.

Staan we te wachten met ons drankje? Een volle bak had je beloofd, dat is je niet gelukt Janine, met glimlachen kom je een heel eind maar duidelijk niet ver genoeg, hele volksstammen die het leuker doen op gratis hapjes en drank.

Vincent eet twee miniloempia's en een krokant pakketje met gehakt. Hij haalt nog een glas wijn, neemt zijn voorkeuren voor wijn door met het barpersoneel en vraagt zich af waarom elk hapje naar vis smaakt. Hij wenkt Janine, pakt haar arm vast, geeft haar een compliment, loopt op een rij werknemers af die tegen een wand aan staat en heft zijn glas.

'Heren. Waar hebben we het over? Ik mag toch aannemen over dé oplossing voor vochtvlekken of die grote boosdoener van menselijk geluk: muffe lucht. En? Zijn we allemaal toe aan een dagje vrij morgen?'

De groep wacht op een volgende vraag of een antwoord. Een jongen knikt.

'Tobias is het toch?' zegt Vincent. 'Kwam jij niet met die kruipruimteföhn? Die aanslagkrabber is ook van jouw hand, niet? Minutieus uitgewerkt. Nu de tegenmufstuf nog en mijn

jaar kan niet meer stuk. Luister, heren, geniet van jullie vrije dag, is Jezus niet voor niets opgestegen.' Vincent salueert, pakt zijn jas, loopt naar zijn auto en rijdt naar huis. Thuis belt hij zijn vrouw. Hij krijgt geen gehoor, zet de tv aan, schenkt een glas wijn in, krabt in zijn rechteroksel en trekt zijn schoenen uit. Hij probeert een dame te volgen die uitlegt dat ze van tevoren al wist dat haar gerecht niet het beste was. Hij zapt naar een zender met reistips.

Is het verdomme nog maar halfnegen. Blokje kaas kan er niet vanaf, pestzet om die koelkast zo achter te laten Isa, bomvol aminozuren zei je, helpt gaatjes in tanden voorkomen, goed voor de hersenen, vooral de sphingolipiden, je kon het niet uitspreken, elke dag twee plakken kaas riep je, werkelijk, waar is die kaas dan nu? Ik zou iemand moeten uitnodigen, samen een hapje eten, topprestatie dat je niet terugbelt Beau, ik hoop dat je lekker naast bolle Bernice ligt te verbranden, je batterij zal wel op zijn omdat hij telkens op is en je met je doorgezopen kop het stekkertje niet in de gaatjes kunt krijgen, denkt: dat doen we later wel. Kwam je nou zondag pas terug? Heb je dat opgeschreven? Hebben we het briefje met telefoonnummers deze keer verstopt? Omdat madam niets met mijn feestelijke dag te maken wil hebben, prima. Ik krijg trek van die vishapjes, storend ook dat ik niet lekker zit met mijn glas wijn, misschien moet ik ouderwets een pizza bestellen met een berg salami. Ho, kijk eens aan, een verse vlek op de bank in de hoek waar jij altijd zit ratelen. Pizza. Telefoon waar ben je, zijn het de lange dagen dat mijn handen zo instabiel ogen, ik zit gewoon weer te krabben tijdens zo'n belletje, is potverdorie ook geen si-

necure zo'n speech, tel daar honger en een superaanwezige pik bij op en mijn woensdag kan niet meer stuk. Een belmenu? Werkelijk. Toets twee voor pizza's. Drie voor drank, zes voor slappe sla zeker, jammer, jammer, jammer een tweetalig mens aan de lijn, cash? Hoerenwerk, eens kijken, tien, vijftien, dat gaat lukken, ik had je er graag bij gehad pop, stuiterend in een strandtent, alsof je het leven uit je mouw schudt, en maar gaan en weer gaan, ik moet me niet opwinden, dat staat slordig, wacht eens. Nu snap ik dat je te ver heen bent om je telefoon aan te nemen Isa. Afkicken, nee, nee, beter-kicken bedoel je, je bent een beetje beter bezig, behalve dit lekker lange weekeinde in de zon, met je grijs weggeverfde haren ben je nog net zo'n naïef ding als toen ik je voor het eerst naar huis droeg, met je lange blote beentjes, je was prima te tillen, wat woog je, vijftig kilo? Je warme kruis in mijn nek, af en toe draaide ik naar rechts of links om te zien of we een weg konden oversteken, rook je zweet, een wasmiddel, ik zou er mijn inboedel voor geven om dat nog eens te ruiken, gordijnen dicht, tijd voor een broek zonder knoop. Die heeft madam zeker ook verstopt, wacht maar tot ik een van je slappe broeken aantrek, kijken wie er dan nog thuis wil komen, ho, de bel, die pizza is opgewarmd, zo snel bak je niets. Goedenavond. Mensenkinderen, een puber met mijn pizza, scootertje stationair laten draaien ook nog, jij krijgt geen cent erop met zo'n smoel.

Vincent eet de pizza op de bank, vist er met een vork kappertjes vanaf en legt ze in het deksel van de doos. Hij drinkt twee glazen wijn, zapt en denkt aan wat er met de restanten van de bor-

rel moet gebeuren, welke bestemmingen zijn vrouw gekozen zou kunnen hebben en hoe ze vlak voor vertrek met wijsvinger en duim boontjes naar hem toe schoot.

Prima rustig in huis zo, de hysterische bloemenlamp aan, het is dat hij licht geeft. Even zien, Martje maar eens bel-len, minst luchtige maar meest luistergrage lid van de familie, de detailpieler. *Die ma van hun heb buitenshuis geneukt. Dat joch is gekocht.* Geef ze eens ongelijk, in niets lijk je op pa en mij. Het staren heb je van mam en terwijl ik het hele huis onderzocht, alles opentrok, bekeek jij de kootjes van je vingers, dronk alleen water, sliep niet uit, het mag een wonder heten dat je nooit vragen hebt gesteld, terwijl pap je geen nachtkus gaf. Je sprak niet graag. ‘Daar wordt het voorste stuk van mijn mond droog van,’ zei je. Je wilde dat alles zacht, smeerbaar was, eiste een kussentje op de keukenstoel omdat je hout door je kleding voelde, er rillingen van kreeg, waarom neem je niet op eigenlijk? Ben je weer naar zo’n duffe lezing, in een zaal bomvol zwijgende schapenkoppen plus een paar lekkere wijven die het zaakje opleuken, van denken over onzichtbare zaken is nog nooit iemand beter geworden, mij krijg je niet meer mee, ik wil er niets mee te maken hebben Mart, maar laten we wel wezen: moeders heeft besloten dat je mijn broertje bent, dat respecteer ik, maar alleen al je naam, daar trek je per definitie lauwe lui mee aan, *flap-flap* met je notatieblokje, alsof je afkoelt van zo’n beetje wind.

‘Mart jongen, te gek dat je opneemt, alles goed, juist ja, Sas in haar sasje, nee ik zit je te dollen, hoe is het in je nieuwe do-

micilie? Vast, wat zeg je? Isabeau is ergens leuk, weekend strandhangen, je moest eens weten. Weet ik niet, je denkt te veel, luister, van denkers worden vrouwen bang, vergelijken ze gelijk met doordraaien, dat doen ze met woorden Mart, echt, begin je met ontbijten, switchen ze zo naar ontglippen of onthoofden, onthouding, uiteindelijk willen ze allemaal een man met een arbeidersbroekje aan, wel eens gezien hoe wild Beau wordt wanneer ik een keer sta te verven, werken er eigenlijk vrouwen in dat zaakje van je? Je zou het drukker moeten hebben, koopzondag meepakken, lijkt mij typisch een zondagsding, kruiden en fröbels. Ik heb wat wijntjes op, borrel achter de rug, ik schenk nog een glas wijn in. Ja ik heb een prima dag, jubileum, wist je dat niet? We bestaan vijftientig jaar, maar hoe is het met Leo de luie kat, al gewend aan de buurt? Hoezo? Gelijk naar buiten doen, als hij voelt dat je bang bent wordt hij ook bang, dat moet jij toch weten Mart, als ik schrok, schrok jij meer, weet je nog die keer dat ik vertelde dat je ook door gaten kunt vallen waarvan je zeker weet dat je er niet doorheen past? Je sprong met een gil langs elke opening die je tegenkwam, je snapt wel dat we je even apart zetten om af te koelen, jij hebt daar een handje van, grapjes niet inzien, hoor je me nog of ben je wat anders aan het doen, waar zit je? Wat zeg je? Je gaat toch niet bellen als je op bezoek bent oelewapper. Natuurlijk is dat raar, onbeleefd zou ik zeker zeggen. Hang gauw op jongen, bij wie zei je dat je was? Ik kan niet alles onthouden, vertel het later, mocht ik niet opnemen, dan lig ik te slapen, ik heb nogal een weekje achter de rug, groeten daar jongen, have fun.'

Bij vrienden zitten, arme geest, zou zijn vrouwtje te vaak thuis zijn? Wat zei hij nou laatst tijdens de barbecue, dat

mensen met dikke moedervlekken overtollige karaktereigenschappen hebben? Heerlijk onderwerp voor bij de hamburger Martje. Overtollig. Ik zou dolblij zijn met een overschot aan karakter, kun je nog eens wat overboord gooien. Misschien heeft die jongen gelijk, het is altijd dik volk met dikke moedervlekken, ze bewegen niet, hopen karakter op, zoiets bedoelde je vast. Of was het weer een onbegrijpelijke grap van je? Je denkt te abstract, je zou aan uitbreiding van je zaak moeten denken. Verse bloemen erbij, heb je zo een omzet waardoor je zelf niet meer in zo'n benauwde ruimte hoeft te staan. Verdomme Beau, trappelen alsof het niets is, maar ons kleed recht leggen ho maar, vergeet het, ik leg niets meer recht, zo, nog wat schever, nog iets schever, kijk eens, het kleedje is helemaal gedraaid.

Sta je enthousiast te zweten in de zon pop? Slalommen langs lachende zuiderlingen met je lippenstift op halfzeven waarschijnlijk. Likken en likken en likken, als je je lippen niet zo vaak zou aflikken hoef je die troep niet zo vaak op je mond te smeren, hoef je niet zo vaak nieuwe lippenstift te kopen waarvan ik inmiddels weet dat ik er royaal voor naar mijn masseuse kan, jij likt al die centen zo naar binnen, kijk aan, ben ik alweer een paar minuten met je bezig terwijl madam geen seconde aan mij denkt of gedacht heeft anders lag er wel kaas in de koelkast en zou je me nu op zijn minst een bericht gestuurd hebben hoe het daar allemaal gaat.

Vincent dommelt weg, schrikt op van een toeterende auto, staat op, draait de voordeur op slot en gaat op de bank liggen. Zijn telefoon gaat over.